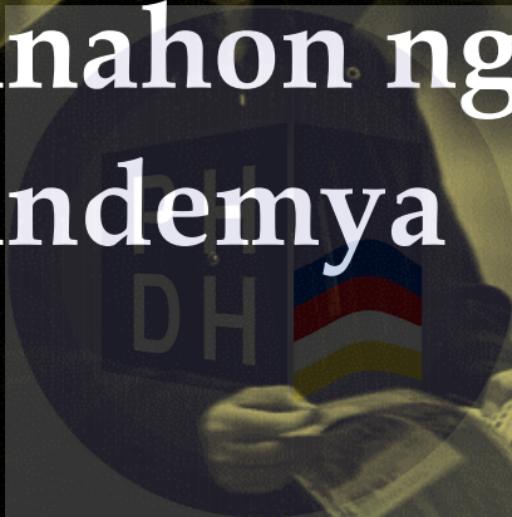

Epidemya sa panahon ng Pandemya

Allen Young

Blangkong Pahina

Ang larawan sa pabalat ay nagmula sa:

Photo by [Lucrezia Carnelos](#) on [Unsplash](#)

Paalala

Ang mga tauhan sa mga istorya ay hindi dapat isipin bilang isang partikular na tao. Ang lahat ng ito'y nasa imahinasyon ng may-akda na kanyang nakita sa reyalidad na kanyang ginagalawan.

Copyleft, 2020.

Maaaring ipamahagi kahit kanino, huwag lamang pagkakitaan.

Travel Ban

“Victoria, uuwi na ako ngayong taon sa Pilipinas.” Sambit ko sa aking kapatid habang tinitingnan ko ang lahat ng aking pamangkin sa Video call. Isa-isa kong tinitingnan ang kanilang mga mukha, nakapila sila para isa-isang bumati sa akin. Ilang taon na rin akong hindi nakakauwi ng Pilipinas dahil sa rason na magreretiro na

rin naman ako. Marami na ang nagbago sa kanilang itsura, ang dating matataba ay pumayat na at ang dating mgapayat ay nagsitabaan.

Isa akong nurse sa ospital sa Texas, dito ako napadpad matapos ang halos dalawangpung taon ko sa Saudi. Hindi na ako nakapag-asawa, natanggal ko na ito sa aking bokabularyo dahil pinili kong tustusan ang aking mga kapatid at ang kanilang mga pamilya. Gayunman, masaya ang buhay ko sa ganitong set-up, trabaho at bahay lang aking pinupuntahan.

“Tita, kumusta ka naman po diyan?” Tanong ni Lenlen na aking pamangkin.

“Ayos pa naman ako, ito unti-until na akong nag-eempake para hindi na ako masyadong mapagod sa pag-uwi ko diyan sa Abril. Tatlong buwan na lang pala ano? Sa oras na pagbalik ko diyan, sana may sumama sa akin mamasyal, gusto ko kasing bisitahin ‘yong mga churches na dati kong pinupuntahan noong bata-bata pa ako.”

“Sige po”, tugon ni Lenlen.

Hindi pa man tuluyang natatapos ang aming usapin, nakaramdam ako ng biglang pagsakit sa aking likod.

“Ahhhhh, aray-aray!” Daing ko sa harap ng laptop screen.

“Anong nangyayari ate? Ayos ka lang ba?” Tanong ni Victoria sa akin na may halong pag-aalala.

Patuloy lang ang pagsakit sa aking likod, parang gustong maputol ng mga buto ko. Sinubukan kong humiga sa aking kama nang dahan-dahan, ang kama ring ito ang aking kinauupuan. Sa bawat pagbaba ko ng aking katawan, ay lalong lumalala ang kirot sa likod ko.

Walang ibang nakakakita sa nangyayari sa akin maliban sa mga kapamilya ko na nasa computer screen. Naririnig ko man sila, di nila magagawang ilabas ang kanilang mga kamay para tulungan ako. Kailangan ko itong kaharapin ng mag-isa, tulad ng kung paano ko hinarap mag-isa ang pag-aabroad ko magmula sa Saudi hanggang dito sa States.

“Ahhhhh, huhuhuhuhu” nagpatuloy ako sa pag-iyak. Wala akong ibang magawa kundi umiyak sa sobrang sakit ng aking nararamdamang.

Nag-aalala ang lahat sila sa Pilipinas habang sinasaksihan ang aking sitwasyon. Naririnig ko, ang iba sa kanila ay nagdarasal at ang iba naman ay natataranta.

Makalipas ang limang minuto, unti-unti nang nawawala ang sakit. Nang tuluyan akong maka-recover, hindi muna ako tumayo agad, hindi ko muna kinausap ang aking mga kapamilya na nasa kabilang linya ng video call. Pinagmasdan ko lamang ang paligid, ang tahimik na kwarto ko na napapalibutan ng mga papeles sa ospital. Hindi ako makapagsalita, para akong na-trauma sa sakit na ‘yon na una ko lamang naranasan sa buhay ko na tumagal na ng anim napu’t tatlong taon.

Habang nagre-recover, bigla kong naalala ang aking ama at ina na naging “bed-ridden” bago nila lisanin ang mundong ito.

Alam kong darating ang panahon na kakailanganin nila ng pera pantustos para sa kanilang mga pangangailangan. Ano bang aasahan mo sa isang third world country? Walang healthcare para sa matatanda, kanya-kanyang diskarte sa buhay ang lahat para mag-survive. Ayokong matulad ang nanay at tatay ko sa iba na namamatay na hindi man lamang nakapagkunsulta sa doktor.

Noong dalaga ako, pansamtala akong tumigil sa pag-aaral, pumasok ako bilang isang yaya sa anak ng may-ari ng isang unibersidad. Mahirap ang naging trabaho ko dahil tulad ng marami, mahilig magmura ang aking amo. Noong una, natatakot ako sa tuwing naririnig ko siya, ngunit kalaunan ay nakasanayan ko na rin.

Isang araw, naglakas loob akong magsabi sa aking amo na gusto kong mag-aryl habang nagtatrabaho sa kanila. Nanginginig pa ako noong araw na ‘yon. Kumakain siya ng almusal, itlog at hotdog ang ulam na iprinito ng kanyang katulong.

“Madam, ahhh, gusto ko po sanang mag-aryl ng nurse.”

Nilingon ako ni Madam at tiningnan mula ulo hanggang paa.

“Nurse? Nagpapatawa ka ba?” wala siyang reaksyon habang tinititigan ang aking mata.

“Opo ma’am, balita ko po kasi in-demand ito ngayon sa Saudi, gusto ko po kasing matulungan ang magulang at mga kapatid ko. Labing isa po kasi kaming magkakapatid, pangalawa po ako sa panganay.” Nagmamakaawang tono ko sa kanya.

Ilang minuto kaming natahimik ni madam bago siya nagsalita.

“Sige, basta ang kukunin mong mga schedule ay hindi dapat makakaapektu ng trabaho mo sa anak ko.” At saka siya bumalik sa kanyang kinakain.

Matagal akong natapos ng nursing dahil hindi ako regular na nag-aaral, irregular student ako na animo'y itinatakwil ng mga unibersidad at kolehiyo dahil hindi iniisip ang kapakanan nila sa tuwing may pagbabago sa iskedyul o pagpapaabot ng mga anunsyo.

Matanda na rin ako kung ikukumpara sa aking mga kaklase, may mga propesor ako na halos ka-edad ko lamang din.

Noong grumadweyt ako at nakapasa sa mga kwalipikasyon para makapagtrabaho sa abroad, sumabak agad ako at sa awa ng Diyos ay nakapunta ng Saudi.

Ang aking mga kapatid ang nag-alaga sa aking amang bed-ridden hanggang sa panahong siya ay namaalam na. Mga ilang taon pa ang lumipas, sumunod na rin ang aking ina. At matapos silang mamaalam, lahat ng

magagawa ko para sa mga kapatid ko ay ibinuhos ko nang buong puso.

Kinalimutan ko na ang aking sarili para sa kanila, sa tingin ko, ito ang pinakamalaking naitulong ko para sa aking mga magulang. Kung nasaan man sila ngayon, marahil ay palihim silang ngumingiti sa mga ginawa ko sa aking buhay.

Sana lang, may video call din sa kabilang buhay, para marinig ko man lamang sila kahit panandali.

Ngunit ngayon, dito sa silid na aking tinitarahan sa Texas, nariyan sila lahat sa kabilang linya ng video call, inaabangan nila ang muli kong pagtayo. Hindi sila tumigil sa pagtatanong kung ayos lang ba ako, unti-unti ko ulit naririnig ang kanilang mga boses, ang pagdadasal at ang pag-aalala.

Bumangon ako at tuluyan nang nawala ang sakit na naramdaman ko sa aking likod.

“Sorry ha, di ko alam at biglang sumakit ang aking likuran. O siya sige, gusto ko na munang magpahinga, tatawag na lamang ulit ako kinabukasan.” Isinara ko na ang aking laptop at natulog.

Matapos ang ilang araw, nasa ospital na muli ako para magtrabajo. Dala-dala ko ang gamot ng isang pasyente, nang biglang na lamang muling sumakit ang aking likuran, napaupo ako sa correidor, nawalan ako ng

lakas, bumagsak ang mga garapon ng tableta mula sa aking kamay.

Walang nakakakita sa akin dahil night-shift ako at tahimik ang paligid. Napahiga ako sa correigdor at napaiyak, di ko na kaya ang sakit. Hinihimas ko ang aking tagiliran at umaasang bigla na lamang itong mawawala.

“Huwag ngayon, pakiusap!” Sabi ng aking isip habang patuloy kong iniinda ang sakit.

Hindi ito katulad ng naunang sakit na tumagal lamang ng limang minuto, umabot ito ng sampa at gumugol pa ako ng karagdagang limang minuto bago ako tuluyang makatayo. Naabutan ako ng isang staff nurse na Nigerian habang sinusubukan kong tumayo.

“Hey, ma’am, are you okay?” Tanong n’ya sa akin habang inaalisa ang sitwasyon.

“Well, I guess the floor is slippery. I’m fine, thanks!” sabay ngiti sa kanya.

Hindi ko pwedeng ipakita na may sakit ako, baka kasi mapaaga ang aking retirement, gusto kong sulitin ang tatlong buwan ko rito sa ospital. Maswerte nga ako at malapit na mag-retiro, ang ibang nurse dito, wala silang choice kundi itago ang mga nararamdam nila dahil ayaw nilang mawalan ng trabaho. Kailangan sila ng kanilang mga anak, tatay, nanay, kamag-anak at iba pang umaasa sa kanila sa Pilipinas.

Matapos ang aking shift, nagpa-schedule ako ng check-up sa isang doktor sa ospital kung saan ako nagtatrabaho.

“You have a Sciatica, expect that your nerves will be in severe pain.” sabi sa akin ng doktor. “Your bones could also be easily fractured, due to Osteoporosis. I’m sorry to say this, but it seems you can’t function your job here at the hospital anymore.”

Wala na akong nagawa, matapos ang ilang linggo, inasikaso ko na ang aking retirement, ang pension na matatanggap ko at iba pang mga papeles.

Habang nag-aayos ng papeles, binuksan ako ang aking laptop at nanuod ng balita.

“Isang bagong virus ang kumakalat ngayon sa Wuhan, China.”

Hindi ko pinansin ang balita dahil sabi ko, malayo naman sa States, pero naisip ko, uuwi na nga pala ako ng Pilipinas.

Sinubukan kong abutin ang aking mga damit sa aparador nang biglaan na naman sumakit ang ibaba ng aking likod. Paulit-ulit na lamang ang ganitong proseso, konting galaw ko ay sumasakit, gusto na ata akong gawing bed-ridden.

Dahil sa aking kundisyon, napagpasyahan kong papuntahin dito ang aking kapatid upang tulungan ako sa pagbubuhay ng aking mga bagahe.

“Teresing, mag-book ka na papuntang New Jersey hanggang dito sa Texas.” Atas ko sa aking isang kapatid habang nagvi-video call.

“Oo, ate. Madali naman na ako makakauha ng Visa dahil may valid reason naman ang pagpunta ko.”

Nagkaroon ng kapanatagan ang aking loob.

Madalas pa ring sumasakit ang aking likod, lumalala ito nang lumalala, minsan sumasakit ito kahit wala akong masyadong ginagawa.

Marso 2020. Lumalala ang pagkalat ng Covid-19 virus dito sa Estados Unidos. May mga measures na ipinatupad ang pamahalaan. Hindi na ako makasimba sa ngayon dahil wala ng misa, at sa internet na lamang ako nagsisimba. Mahalaga ito sa akin dahil relihiyosa ako magmula pa noong dalaga ako hanggang sa ngayon.

Ang totoo, nababahala ako dahil wala akong kakilala rito. Maliban lamang sa ilang mga Pinoy na nag-aalala rin sa kanilang mga sarili. Dito sa States, walang pakialamanan ang mga tao, mamatay ka diyan sa sakit, bahala ka sa buhay mo. Matanda na ako, at sabi sa balita, ang mga tulad ko ang mabilis tablan ng sakit na ito.

Tumawag sa akin ang aking kapatad na si Teresing.

“Ate Flor, bawal na raw lumabas ng bansa ang mga turistang Pilipino dahil sa Virus.” Nalungkot itong nagsabi sa akin.

“Paano na ate?” Tanong n’ya nang may pangamba.

Hindi ako nakasagot sa aking kapatid habang tinititigan ko lamang ang laptop screen.

Ilang sandali pa, naramdaman ko na ang sakit ng aking likod.

“Ahhhhh, huhuhuhuhuhu.” Napaiyak na lamang ako sa harap ng laptop screen kung saan naroon sa kabilang linya ang kapatid kong si Teresing.

“Hindi ko na kaya!” Sigaw ko sa kanya at narinig ko ang pagtawag n’ya ng atensyon sa iba ko pang mga kapatid.

“Ate, naku ate! Ate Flor!” ito na lamang ang naririnig ko sa kanilang mga boses.

Sampung minuto akong umiyak **hanggang** nawala ang sakit. Ipinaliwanag ko sa kanila na normal itong nangyayari sa akin araw-araw.

Di ko naiwasang hindi maluha at magsabi, sana man lang, may nakasama ako rito. Pero wala silang kasalanan, walang may kasalanan, desisyon ko ang pag-abroad dahil walang oportunidad ang nurse sa sarili nitong bayan.

Kinabukasan, nanuod ako ng balita. Nagbandera ang mga kongresista na para silang bida sa krisis na ito.
“Mga walang hiyang ito.” Sabi ko.

Ilang sandali pa, nabalitaan ko naman ang mga doktor na nasawi at mga nurse na nahihirapan na rin sa sitwasyon. Sila ang bayani ng krisis na ito.

At kaming mga OFW, minsan din kaming sinabihan na kami ay mga bagong bayani. Ngunit napapaisip ako, kami nga ba ay mga bagong bayani o mga bagong martyr ng bayan?

Hindi ko maiwasang mag-isip, anong plano ng gobyerno pagbalik ko ng Pilipinas?

At alam ko namang wala akong dapat asahan.

Maaring sa ilang mga buwan, matapos na ang krisis at makaimbento na ng gamot para sa virus na sanhi ng pandemya.

Ngunit ang krisis sa bayan natin? Malalang epidemya itong malayo pa sa katotohanan ang solusyon.

*Sana nga, matapos na ang krisis at makauwi na ang aking tiyahin.

May Kupit sa Covid

“Isang magandang umaga po sa inyong lahat! Narito na po ang butihing mayora ng ating Lungsod para mamigay ng tulong.” Sigaw ni kapitana rito sa aming komunidad habang hawak ang kanyang mega-phone.

Nakatambay ako sa aming garahe nang marinig ko ito, agad akong lumapit sa gate at sinilip kung tunay

ngang nariyan ang alkalde. Si kapitana lang ang aking nakita, wala ang mayora na binabanggit n'ya.

Sinara ko agad ang gate, bawal lumabas, naka-quarantine ang buong Metro Manila kaya hanggang garahe lang ang lakwatsa ko. Maswerte ako na may pribelehiyo na medyo malawak ang garahe, isang bahay na ang katumbas na garahe sa compound ng inuupahan naming bahay. Nagagawa ko ang mga gusto kong gawin, nakakapag-workout, mag-photoshoot, magbasa ng libro in a sunny day.

Ilang sandali pa, may kumatok sa gate. Nainis ako dahil kasisimula ko pa lamang magworkout sa garahe, binuksan ko ito, half-naked ako. Nakita ko si Mayora, may dalang loot bag.

Nakangiti siya, “loot bag po, sir” naasiwa ako sa ngiti n'ya. Nginting pilit, di na ako nahiya sa half-naked kong bungad sa kanya, alam ko naman kasing di rin siya nahihiya sa akin.

Ipwinesto ko na ang kamay ko na kukuhanin ang loot bag, ang kaso sumingit sa mayora. “Teka sir, picture lang po saglit, a.” Asiwa ako sa putangina. Nakuha pang mag-photo op sa ganitong kundisyon.

Tumango na lang ako at hindi ako ngumiti sa camera habang naka-half naked sa photo-op ni mayor. Matapos ito, kinuha ko na ang loot bag at

saka ko tinawag ang ibang kapitbahay sa compound.

Nang medyo nagkakagulo na sa aming gate, lumipat na si Mayora sa ibang bahay at si kapitana na lamang ang nag-asikaso sa amin. Malakas ang compound namin sa kanya dahil solid kaming bumuto nung Baranggay eleksyon.

Naubos sa amin ang loot bag, binuksan ni kapitana ang mega-phone n'ya.

“Boss, dito halika, kailangan ng bags.”

Ilang segundo, dumaan ang truck ng basura. Doon pala isinakay ang relief goods.

“Maderpaker!” Ito na lang ang nasabi ko sa sarili ko.

Natulala ang lahat ng kapitbahay ko sa compound nung nakita nila ito. Nagtinginan kami at walang nagawa ang lahat. Sinubukan na lamang naming tawanan kahit alam namin na kagaguhan ang ginawa sa amin.

Ano nga bang lakas namin na magreklamo sa oras na ito? Lahat ng tao halos wala ng iniisip kundi maka-survive na lamang sa pang-araw araw. Ilang panahon din naman kasi ang mairaraos ng delata at canned goods na ito.

Nasasamantala ng mga politiko ang krisis para hindi na mag-reklamo ang tao at sumunod na lamang sa kanilang patakaran.

Bumalik na kaming lahat ng bahay, tinamad na akong tapusin ang aking workout. Binusisi ko ang lamang ng lootbag, ilang pirasong sardinas, noodles, bigas at konting basic hygiene kit at isang banig ng vitamins.

Bigla kong naisip, magkano ang itinaas ng property tax sa lungsod na ito?

Ito rin ang oras na nagagalit ang marami at sasabihin puro ka reklamo, pero ang totoo, nagtatanong ka. Nagtatanong ka kasi nararamdam mo na para yatang may hindi na tama. Hindi ba't sa pagtatanong tayo nagkakaroon ng mga bagong ideya at kaalaman?

Pero hindi, sa panahon ng krisis, mahirap na mag-isip at magpaka-kritikal sa sitwasyon. Ang mahalaga, may noodles at de lata na naipamahagi. Masaya na tayo sa ganyan, sa band-aid solution.

Nag-chat ang tropa sa kabilang kanto, may message tungkol sa relief. P2,500 daw ang halaga ng isang lootbag.

“Putangna, pre. Kita mo ‘yan? Ang laki ng kinita diyan.” Sabi n’ya sa akin.

“Anong bago?” Tugon ko.

Pinutol ko na ang pag-uusap namin. Tinatamad akong pag-usapan ang politika. Ang mga maderpakers na ito, mauuna pang mawala ang virus kaysa sa kanila.

Ibinalik ko ulit lahat ng laman sa lootbags at inilagay sa aming maliit na food storage.

Maya-maya, nag-scroll na ulit ako sa aking Facebook Timeline, nakita ko ang Pasig at Marikina. May sariling testing center sa Marikina, may maayos na tugon naman ang Pasig sa pangangailangan ng kanyang komunidad.

Possible pala? Kaya naman pala ng isang mayor na i-organisa ang kanyang lungsod kung gugustuhin n’ya.

Samantala, ilang araw lang, nabalitaan ko, agad naisabatas ang pagbibigay ng “Emergency Powers” sa presidente.

Sa loob ng halos dalawang araw, nakagawa sila ng batas. Kaya naman pala, possible pa lang gumawa ng batas nang mabilisan, kung papanig sa kanilang mga interes.

Pinatay ko ang smartphone ko at natulog, sana paggising ko, wala na ang virus. At sana, lalong mawala na ang mga tarantado sa bansang ito.

Covid Baby

“Sir, excuse me saan ho kayo papunta? Bawal ho ang maglalabas ngayon.” Sabi ng isang tanod na naka-facemask matapos kaming malapitan.

“Sensya na sir, check-up ng misis ko, sumasakit din ang tiyan. Malapit na rin kasi itong manganak.” Sabi ko sa kanya nang may ngiti sa labi.

Iniwan na kami ng tanod, gusto ko siyang kumprontahin at sabihin,

“Tanga ka ba? Hindi mo ba nakikita na buntis ang asawa ko?”, pero hindi dapat ganun. Wala siya sa hanay ng mga tarantadong nagpapatakbo sa bansang ito. Isa lang siyang simpleng mamamayan na tumutupad sa kanyang simpleng tungkulin.

Medyo masakit na ang tiyan ni Herschel, walang dumadaan na traysikel sa kalsada. Kailangan kong magpakatibay sa sitwasyon dahil wala kaming ibang aasahan kundi ang **aming** mga sarili lang din naman.

Isa pa, ito naman ang sinumpaan namin noong ikinasal kami. Walang iwanan sa hirap at ginahawa, at ang krisis na ito ay isa sa mga magpapatunay ng **aming** binitawang mga salita.

Ilang minuto pa, may dumaang traysikel sa amin, mukhang ayaw pa magsakay, pero sinigawan ko at pinili.

“Boss baka pwede, dyan lang sa ospital sa Bambang.”

Naawa siguro ang drayber sa kalagayan namin, nakapayong kami ni Herschel at bakas na ang pagkahapo sa aming mga mukha.

“Sige tara na, singkuenta na lang. Lahat naman tayo hirap ngayon.” Sabi ng drayber.

Nakapikit ang misis ko habang bumabyahe kami sa loob ng traysikel. Matapos ang sampung minuto, nakarating kami sa gate.

Sa gate pa lang ng ospital ay tinanong na kami ng gwardya.

“Sir, saan ho tayo?”

“Diyan lang po, may check-up kasi ang misis ko.”

“Naku sir, nandyan na ho ba ang doktor n’yo? Mahigpit ho kasi ngayon ang ospital.”

Ngumiti ako, pero naiinis na ang aking kalooban.

“Tanga ka rin ba? Baka nasa Mars ‘yong doktor o kaya nasa Jupiter nagkakape.”

Pero siyempre hindi ko sinabi ‘yon, wala rin siya sa listahan ko ng mga tarantado sa mundong ito.

Kaya tumugon ako nang maayos,

“Ito ang schedule namin sir.” Pinakita ko ang patients log-book na galing mismo sa doktor.

Habang naglalakad kami mula sa gate hanggang sa entrance ng ospital na may tatlungpung hakbang din ang layo, pinagmasdan ko ang misis ko. Napakainit ng tanghali, kung maipagpapalit ko lang sana ang kundisyon naming dalawa, handa na akong gawin.

“Be, kaya mo pa ba? Gusto mo ba hintayin mo ako rito at kukuha ako ng wheelchair?”

Ngumiti ang asawa ko, “Oo, kaya ko pa, saglit na lang naman.”

Ilang segundo pa, dumating kami sa may pinto.

“Ser, saan ho kayo?” tanong naman ng gwardya sa may pinto.

“Check-up ng misis ko ngayon, ser.” Pinakita ko rin sa kanya ang patient’s log-book kung saan naroon ang schedule.

“Pasensya na po sir, paki-confirm po muna kung narito na ang doktor n’yo.”

Maderpaking shit!

Napamura ako sa isip ko, pero alam kong mahirap talaga ang ospital sa panahon na ito. Gumilid kami ng misis ko at niyakap n’ya ang aking braso. Saka n’ya kinuha ang kanyang smartphone at tinext ang doktor.

Niyakap ko nang kalahati si Herschel, ito lang ang pwede kong gawin sa sandaling ito. Ang samahan siya at iparamdam na nandito ako para sa kanila ng anak namin.

Matapos ang ilang minuto, nag-reply na ang doktor at nagsabi naroon na siya sa kanyang klinik. Ipinakita ko ito sa gwardya, binaril kami ng thermal scanner, humingi kami ng alcohol na nasa hapag n'ya at saka kami pumasok sa loob.

Walang tao sa lobby ng ospital, maliban sa ilang staff at nurses na busy sa pag-aasikaso.

Dumiretso kami ng elevator, umakyat kami sa palapag kung saan naroon ang klinika ni Doc. Ilang sandali pa, kumatok ako sa pinto at bumungad ang kanyang sekretarya.

“Uy misis, kumusta na po kayo?” nakangiting tanong n'ya sa amin.

Ngumit lang ang asawa ko at nararamdaman kong ayaw n'ya nang magsalita. Gusto n'ya nang matapos ito at makauwi sa aming bahay para makapagpahinga.

Ako na ang tumugon sa sekretarya,

“Mahigpit ngayon ma’am, walang masakyan pati checkpoint, nagkalat sa daan.”

Ilang minutong nag-fill up ng mga forms ang sekretarya at saka siya pumasok sa klinik ng doktor para ipaalam na narito na kami.

Pagpasok namin sa klinik ay naka-mask ang doctor at may gloves ito. Babae ang doktor ng aking asawa.

Sinilip n'ya ang mga dapat silipin, sinilip ko naman ang mukha ng aking asawa, nilingon n'ya ako at saka siya nangiti. Gumanti ako ng ngiti, ngunit nagdarausal ako sa loob ko na sana, maging maayos ang lahat sa panganganak ng aking misis.

Matapos ang ilang minuto, nagreseta na ang doktor ng mga dapat inumin at ipinayo ang mga dapat gawin. Isinulat n'ya ito sa kanyang papel at nakipagkwentuhan sandali.

“Bawal ma-stress si misis, a. Alagaan mo ‘yan, ser.” Bilin n'ya.

“Opo, dok.” Tugon ko sa kanya.

“Sa panahon ngayon, wala na talaga tayong ibang aasahan kundi mga sarili na lang natin. Itong mga LGUs na gumagawa nang maayos, pilit nilang ipinapatigil, di ko maintindihan.” Naramdamahan ko ang galit sa tinig ni dok.

Marami pa sana akong gustong sabihin, marami akong ideya na gusto kong ilabas sa oras na 'yon. Ngunit, walang mas mahalaga pa para sa akin kundi ang aking asawa at anak. Kailangan na naming umuwi para makapagpahinga at makapagluto na ng tanghalian.

Nagpaalam na kami sa doktor at ibinigay ang aming bayad sa kanyang sekretarya.

Habang naglalakad sa hallway papuntang elevator, pinagmasdan ko ang ospital at di ko naiwasang tanunin ang aking sarili. Ganito rin kaya ang sitwasyon sa mga pampublikong ospital? Hindi kaya siksikan sila roon at mas malakas ang pagkalat ng virus?

“Nagugutom na ako”, sambit ng misis ko.

Agad lumipat ang aking atensyon mula sa senaryo ng ibang tao, patungo sa kasalukuyan naming kalagayan.

“Ano ang gusto mo, be? Take-out na lang ba tayo o magluluto na lang ako?” Tanong ko sa kanya.

“Magluto ka na lang, mas gusto kong kainin ang luto mo.” Sagot n'ya sa akin.

Ngumiti kaming pareho at patuloy na naglakad papunta sa elevator.

Kinuha ko ang cellphone number ng traysikel drayber kanina, nagbabakasakaling masundo n'ya kami at maihatid sa aming bahay.

“Kuya, baka pwede mo kaming sunduin dito sa may gate kanina?” text ko sa kanya.

Ilang minuto kaming nag-antay sa may pintuan ng ospital ng kanyang reply.

“Ser, pasensya na, maraming checkpoint baka mahirapan din ako makabalik.” Tugon n'ya sa message.

Nilingon ko ang aking asawa. Siya na ang nag-inisyatibang magsalita.

“Kaya kong maglakad, pramis.” at ngumiti na naman siya sa akin.

“Sigurado ka ba? Nasa halos dalawang kilometro rin ito.” Nag-aalalang tugon ko sa kanya.

Hindi na siya nagsalita, hinatak n'ya ang kamay ko at nagsimula siyang maglakad.

“Uy,ahan-dahan lang, kakainis ka.” Natatawa ako habang hinahatak n'ya ang kamay ko.

Para kaming bumalik sa pagiging simpleng magkarelasyon, nagbibiruan, naghahatakan, kung saan-saan kami pinapadpad ng mga paang naghahanap ng espasyo sa bawat isa.

Hawak ko ang payong gamit ang aking kanang kamay, hawak ko naman ang kamay n'ya gamit ang aking kaliwang kamay.

“Anak, pasensya ka na, hindi ka pa man lumalabas ang dami mo ng kinakaharap.” Biro ng aking asawa.

Gumanti ako ng biro, “huwag mong sabihing Covid ang ipapanganlan natin?”

“Hindi ano, ang baduy mo talaga kahit kailan. Kung hindi lang talaga kita mahal...”

“Ano?” Tugon ko.

“Wala lang, pipiliin pa rin kitang mahalin.”

“Wow, ah. Talaga lang? Sino ngayon ang mas baduy sa atin?”

Nagtawanan kaming dalawa at parang tangang naging masaya sa gitna ng aming kundisyon.

Nagpatuloy kaming maglakad, ilang baranggay tanod ang tumitig sa amin. Ilang beses kaming natatanong ng, “saan kayo, sir?”

Akala siguro nila nagdi-date kami under the sun kasi nagtatawanan kami ni Herschel habang naglalakad.

Mabagal ang aming pag-usad at nagpapahinga kami matapos ang ilang mga minuto, lagi kong

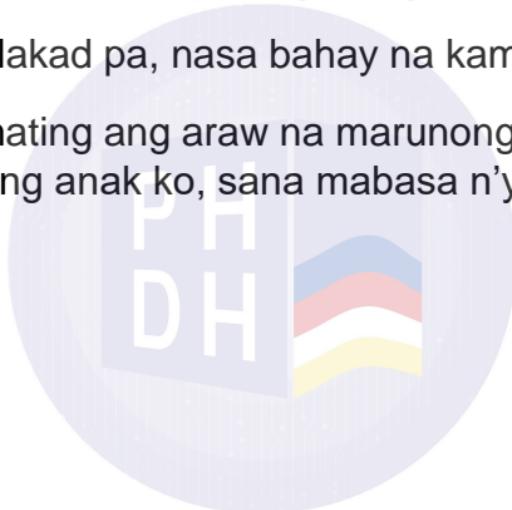
pinagmamasdan ang aking asawa sa bawat kantong dadaanan, labis akong nag-aalala sa kanya. Minsan may boses na bumubulong sa isip ko, bakit ba hindi ako nakapundar ng sasakyang?

Pero nawawala iyong sa tuwing nahuhuli n'ya akong tumitingin sa kanya at ginagantihan naman n'ya ako ng ngiti.

Walang tao sa paligid, maliban sa ilang may dalang supot mula sa palengke o grocery.

Ilang paglalakad pa, nasa bahay na kami.

Kapag dumating ang araw na marunong nang magbasa ang anak ko, sana mabasa n'ya ito.

*Halaw ang kwento mula sa karanasan ng dati kong propesor na nabasa ko sa kanyang Facebook status.

S*x-Quarantine

Totoo namang nakakainip ang mag-quarantine. Kung ano-ano ang naiisip ng mga tao na gawin para lang matanggal ang kabagutan. Sinubukan kong i-chat ang mga dati kong kaibigan na matagal ko nang hindi nakakausap, bago ko sila kausapin, tinitingnan ko muna ang kanilang profile

upang sumagap ng bagong balita sa kanilang buhay. Gayumpaman, kalaunan ay nawalan din ako ng gana dahil kadalasan sa kanila ay mga pamilyadong tao na. Kumbaga, wala na akong mabibinggwit na isda sa fishpond na pag-aari na ng ibang tao. Kaya sinubukan ko na lang mag-install ng dating app sa aking smartphone.

Sa app, sunod-sunod ang larawan ng mga babaeng pwede mong maging kapareha, swipe left kapag ayaw mo, swipe right naman kapag trip mo. Isa-isa kong binubusisi ang mga mukha ng mga natitipuhan ko. Hindi ako gano'n ka-gwapo base sa standards ng lipunan, pero hindi rin naman ako gano'n kapangit.

At hindi ko akalain na ang simpleng paggamit ng dating app ay magbibigay ng bagong karanasan sa aking buhay.

“Hi,” may isa akong message mula sa isang stranger.

“Hello” naman ang tugon ko.

Si Sally, 22 years old. Human Resource officer sa isang call center company. Pakshet ang hinaharap, namumutok sa kanyang two piece outfit sa kanyang profile picture. Color red ang two piece na lalong nagpataas ng atensyon ko sa kanya. Ang mukha, artistahan din ang datin, Sue

Ramirez na saktong gustong-gusto ko ang datingnan. May tatoo sa kaliwang dibdib na nagpaangas lalo sa kanyang aura.

“Do you find me attractive?” Agad na tanong n’ya sa akin.

“Yes, of course. Sino namang di ma-attract sa’yo?” Isa akong newbie fuckboy na nagpapanggap na marami ng karanasan.

“Do you want me?” Dagdag n’ya.

Hindi pa man din ako nakakasagot ay agad siyang nag-send ng kanyang picture, nasa kama siya ngayon at nakasuot lang ng kanyang two piece bikini na color blue. Parang labanos ang kanyang balat sa puti, ang mata n’ya na kahawig ni Sue Ramirez ang pinakapumupukaw sa aking mata.

“Yes, I want you. I really want you. Sent bobs and Vagina.(Tonong Indiano)” Biniro ko siya.

“Hahaha, you are so naughty din pala, a. I want that, I don’t fucking want boring guys. Mga feeling hindi malibog pero pilit lang naman nilang tinatago.”

“Do you want some sexting?” Alok n’ya sa akin.

Napalunok ako sa kanyang alok, this is the first time na makaka-encounter ako ng ganito, hindi ko alam kung ano ang tunay na nagaganap sa

sexting, pero gusto kong maranasan kaya nagkunwari ako na alam ko ang aking gagawin.

“Ok, sure. Send pics. XD” reply ko sa kanya.

“Sige, give me your messenger para doon tayo mag-usap.”

At parang tuta akong sumunod sa gusto n’ya.

KRrrrrr...

Tumunog na ang aking phone, nag-video call ang putaena, nangingig pa akong sagutin ang tawag n’ya.

“Hi... O ano ready ka na ba?” Masigasig n’yang tanong sa akin.

“Sige, simulan mo na.” Tugon ko.

Nilapag n’ya ang smartphone n’ya sa lamesa na katabi ng kanyang kama. Saka hinubad ang strap ng kanyang bra at unti-unti n’ya itong ibinaba habang nakangiti sa akin.

“Pakshet, I’m getting so fucking horny.” Sabi ko sa aking isip.

“Opppss...” bago n’ya tuluyang ipakita ang kanyang utong.

“Do you fucking want this, huh?” Tanong n’ya sa akin.

"Yes, fucking yes!

"Kung gusto mo talaga ito, puntahan mo ako dito sa condo ko."

"Huh? Fuck that shit. Bakit di mo pa ipakita ngayon?" Nairita ko siyang tinanong.

"Gago ka ba? Paano kung i-black mail mo pa ako, you piece of shit. Ano ako tanga?"

Pero sobrang horny na ng aking hormones kaya wala na akong ibang gustong gawin kundi sundin ang gusto n'ya.

"Eh paano, may quarantine? Limitado ang oras ko paglabas ng bahay?"

"Ayaw mo ba? Ikaw gumawa ng paraan, you stupid freak."

"Sige, sige, ano bang address mo, saan ka banda?"

"Condo rito sa SM North" binigay n'ya ang complete address at pupuntahan n'ya raw ako sa lobby kapag nandun na ako.

Pinatay ko na ang video call at naligo bago ako abutan ng curfew. It's 4:00 PM at kailangan kong magmadaling mag-drive.

Napakaluwag ng kalsada at mabilis akong makakapunta sa aking pupuntahan. May pailan-

ilang checkpoints, pero pinapalampas naman ako dahil sabi may susunduin lang ako bandang SM North.

Pagdating ko sa isang kanto na may stoplight, kumatok sa akin ang isang babae, nanlilimos.

Ayaw ko siyang lingunin, wala akong pakialam ngayon sa kung ano man ang nangyayari, wala akong ibang naiisip kundi sa Sally at ang mag-iinit naming mga katawan mamaya.

Pero makulit ang babae, napansin kong nilakasan n'ya ang kanyang katok na labis na nagpairita sa akin.

Dalagita ito, siguro, mga edad 22 anyos na at nakasuot ng manipis na damit at maikling short.

At dahil sa aking pagkairita sa malakas n'yang pagkatok, binuksan ko na ang bintana.

“Hoy, ano ba, sisirain mo ba ang kotse ko? Tangina!”

“Sir, pasensya na po, wala na ho kasi kaming makain.” Inilabas n'ya ang isang folder na may mga larawan ng babae.

“Baka gusto mo sir, mga babae ito diyan sa bar, isang linggo na po kasi kaming sarado dahil bawal na raw po.”

Sa folder, hindi nakalagay ang pangalan ng mga babae, may mga number lang sila sa tabi ng kanilang mga larawan.

Naawa rin ako sa kalagayan nila dahil minsan din akong nahumaling sa mga beerhouse sa Cubao nung college pa lamang ako.

“Ito isang daan, pasensya na may lakad pa ako.” Inabot ko ang pera at isinara ang bintana.

Ilang minuto pa, dumating ako sa condo na sinasabi ni Sally. Chinat ko siya at sinabi kong dito ko na lang siya hihintayin sa kotse. Maya-maya ay bumaba na siya, ibinigay ko ang plate number at kulay ng kotse ko. Sumilip siya sa windshield, kumaway ako at saka siya sumakay sa may unahan.

Mini-skirt at black t-shirt ang suot ni Sally. Napakasimple na bumagay sa kanyang mukha at magandang mata.

“Medyo mahihirapan ka pumasok sa condo, doon na lang tayo sa inyo. Ihatid mo na lang ako bukas.”

“Blue pa rin ba ang kulay ng bikini mo diyan?” Tanong ko sa kanya.

“Hahaha, Gagu! Sige na, tara na.” Aya n’ya sa akin.

Pinatakbo ko na ang kotse at dumaan ako sa pinakamabilis na ruta. Sa kalagitnaan ng byahe ay may checkpoint. Biglang nag-iba ang mood ni Sally, parang natahimik siya nu'n, samantalang nagtatawanan at naglilibugan lang kami sa byahe.

Hininto ko ang sasakyen, lumapit ang pulis na may dalang mataas na kalibre ng baril.

“Sir, mag-alas sais na po ng gabi, mag-curfew na po saan po tayo pupunta?”

“Uuwi na, sir. Diyan po kami malapit sa Monumento.”

Pinalagpas naman kami sa checkpoint. Pagdating malapit sa amin, nasira ang sasakyen ko. Namatay ang makina, wala na palang bateria.

“Fuck! Michael, seryoso ba ‘yan? Tangina naman.” Galit na tono n’ya sa akin.

“Wait, lang kalma ka lang diyan kukunin ko ang battery sa likod ng sasakyen.”

Binuksan ko ang compartment, madilim na, kaya kinuha ko ang flashlight para halughugin ito. Hindi ko pa man din naiaangat ang bateria, may kumalabit sa akin.

Si ate, ‘yong binigyan ko kanina ng P100.

“Sir, kayo po ang nagbigay sa akin kanina ng pera di ba?” Tiningnan ko siyang maigi, medyo lumayo ako ng distansya sa kanya.

“Oo, bakit ate? Manghihingi ka na naman ba?”

Tinitigan n’ya ang mga mata ko at ginantihan ko rin ito ng tingin. Namumugto ang kanyang mga mata.

“Sir, kung ayaw n’yo pa po sa mga babaeng inaalok ko. Idadagdag ko na lang po ang sarili ko. Hindi na po ako magpapadagdag ng bayad, pakiusap po.”

Nakita ko sa mga mata n’ya ang sensiridad ng kanyang sinasabi. Napalitan ang nararamdamang ko, ang dating mainit na kalibugan ay napalitan ng habag. Ito siguro ang kahinaan ko, mabilis akong maantig sa mahirap na kalagayan ng iba dahil minsan akong nanggaling doon.

Naalala ko bigla noong unang taon ko ng pagtatrabaho matapos ang college. Umibig ako ng isang puta. Ang babaeng lagi kong inaarkila sa may Cubao, si Lannie.

YOLO sex life ang una kong inatupag sa pagtatrabaho ko. Wala akong pakialam sa mga nangyayari sa paligid ko. Basta tuwing Biyernes, nakareserba sa akin si Lannie, tatlong libo ang ibinabayad ko sa bar para lang marentahan siya.

Sa kanya naman, nagbibigay ako ng dalawang libo dipende sa kung paano n'ya ako pinaligaya.

Isang beses nang matapos kaming magtalik ni Lannie at parehong nagpapahinga sa kama. Tinanong ko siya kung saan siya nakatira.

“Saan ka ngayon nanunuluyan?” Tanong ko.

“Diyan lang sa may Crame, maliit lang na apartment ‘yon. Mga kagaya ko rin ang mga kasama ko sa bahay.”

Tinanong ko na rin kung mayroon na siyang anak, pamilya, at kung paano siya napasok sa ganitong uri ng trabaho. Nakinig ako sa lahat ng kanyang kwento, tinitingnan ko ang kanyang mata habang siya'y nagsasalita. Nakakalimutan ko kung nasaan kami, nawawala sa isip ko na nandito kami sa isang motel sa Cubao at nirentahan ko siya para paligayahan ako.

Naiyak siya nung kinwento n'ya ang kanyang pamilya na ipinamigay siya sa kanyang tiyahin. Binubugbog siya di umano nito sa loob ng mahabang taon, hanggang nagpasya siyang lumayas sa edad na disi otso. Nakitira siya sa bahay ng kanyang kaibigan, naglayas din naman daw ito sa kanilang probinsya dahil nangulila ito sa kanyang magulang, naging biktima sila ng digmaan ng mga rebelde at militar.

Napagkamalang rebelde ang kanyang ama, kaya isang gabi raw ay tinambangan ito habang nagsasaka sa kanilang maliit na bukid.

Ang kaibigan n'yang ito ang nagturo sa kanya sa pagpuputa. Nag-aaral daw kasi ang kanyang kaibigan at kailangan nito ng pangmatrikula kaya kung sino-sinong lalaki ang pinatos nito.

Tinanong ko noon si Lannie tungkol sa kaibigan n'ya.

“Nasaan na siya ngayon?”

“Minsan nagte-text kami pero di n'ya pinapaalam kung nasaan siya. Umalis siya agad sa nirerentahan naming bahay pagkatapos n'yang grumadweyt. Ang pinagkaiba namin, low class bar ang lebel ng kagandahan ko, samantalang siya, on-call at regular ang mga kliyente n'ya. Mga executive ng kumpanya o negosyante.”

“So, tingin mo pala sa akin low-class?” Biro ko kay Lannie.

“Di naman sa ganun, pero siyempre di ba? Iba ang sitwasyon n'ya. Triple ang kinikita n'ya sa akin noon, at hanggang ngayon di pa rin tumataas ang rate ko.”

“Kung liligawan ba kita sasagutin mo ako?” Nilingon ko siya at hinimas ang kanyang anit.

“Gago ka? Huwag mo akong pagtripan, a.”

Natawa ako sa kanyang reaksiyon, sa isip ko, may masama nga ba kung mahalin mo ang isang puta? Simple lang naman din ang buhay na gusto ko, wala na akong interes sa mga bagay-bagay, napakasaya ko na sa ganitong sernaryo. Kayong dalawa sa isang kwarto, nagyayakapan, nagtatalik, paulit-ulit, ano pa nga bang kailangang hingiin?

“Seryoso ako.” Tinitigan ko siya nang matagal at noong napansin n’ya ‘yon, tumitig din siya sa akin.

“Nakakainis ka!” Sambit n’ya sa akin.

“Bakit naman?” Pagtataka ko.

“Sa lahat ng naging customer ko, ikaw lang ang nagparamdam sa akin na may halaga ako. Na pwede akong mahalin. Pero Michael, ayokong umasa, malabong mahalin mo ang isang tulad ko? Tanga ka ba? At di rin ako tanga para maniwala sa mga sinasabi mo.”

Hindi pa rin naalis ang mga mata namin sa pagkakatitig. Dahan-dahan kong napansin na namumugto ang kanyang mga mata.

“I Love you”, sabi ko kay Lannie.

Natahimik siya, ilang sandali pa ay tumulo ang kanyang luha at di nagsalita.

“Ang totoo Lannie, mahal na kita, Oo sabihin na nating nag-umpisa akong rentahan ka para parausin ang libog ko, pero habang tumatagal na nakakasama kita, nararamdaman ko rin na maligaya ako. Kahit binayaran ko ang kaligayahan, kapag nakikita kita, nagiging masaya ako.”

Matapos ang aming pag-uusap noong gabing ‘yon ay ilang ulit pa kaming nagtalik. At nagising akong wala na siya sa aming kama.

Kinabukasan, pinuntahan ko si Lannie sa bar, pero hindi raw pumasok. Sinubukan ko ulit isang Biernes, pero isang linggo na palang di pumapasok si Lannie at hindi na rin daw nila ito tatanggapin kung sakali.

Hanggang ngayon, hindi ko pa rin nakikita si Lannie.

Bumaba ng kotse si Sally, tiningnan n’ya kung ano ang nangyayari dahil ang tagal ko bumalik. Nakatitig pa rin sa akin ang babaeng nag-aalok ng babae at maging ang kanyang katawan. Gusto ko siyang tanunin kung anong istorya sa likod ng pagmumugto ng kanyang mata. Wala na kaya silang makain dahil sarado ang mga bar? Baka kailangan ng gamot ng magulang n’ya? Marami sana akong gustong itanong pero naalala ko nandito si Sally at may gagawin kami.

“Sino ka?” Tanong ni Sally, “Can you fucking distance yourself? Eeeww.”

“Wait, Sally, ako na ang bahala rito.”

“Wow, don’t tell me nalilibugan ka diyan? Fucking disgusting.”

Kumuha ako ng dalawang libo sa wallet ko, inabot ko sa babae,

“ate, pasensya ka na, ito na lang ang kaya kong ibigay.”

“Salamat po, sir” Inabot n’ya ang isang piraso ng papel na pinilas sa isang maliit na notebook. Cellphone number ang nakalagay, umalis siya at tinanaw ako habang naglalakad.

“Tawagan mo lang ako sir, para masuklian kita balang araw.” Pahabol n’ya.

Ilang minuto pa at nakarating na kami sa aking bahay. Pagpasok pa lang namin sa sala ay agad n’ya akong tinulak sa sofa. Sumayaw siya ng seksi dance sabay talikod sa akin, tinutumbok n’ya sa mukha ko ang kanyang pwet.

“Expert itong babaeng ito”, nasabi ko sa sarili.

Dahan-dahan n’yang hinubad and kanyang black t-shirt, at isinunod n’ya na rin ang kanyang mini-skirt, bumungad sa akin ang kanyang T-Back, at

di pa rin siya tumitigil sa malaswang pagsasayaw.
Tiktok with a bang!

Umupo siya sa aking hita, pero nakatikod pa rin sa akin.

“Please untie my bra.” Sabi n’ya.

Sinunod ko ang gusto n’ya. Kinakabahan ako, sobrang excited sa nangyayari. Nung natanggal ko na sa pagkakatali ang bra, ay tinanggal ko ito at ibinato sa tabi.

Humarap siya sa akin, ipinadila ang kanyang dibdib, minamaniobra n’ya ang ulo ko, siya ang nasusunod sa larong ito.

Nang hahawakan ko na ang kanyang ibaba, ay bigla n’ya akong hinarang.

“Oppsxxx.. Excite ka, a. Horny ka na ba?” Ngiti siya sa akin.

Hindi ako sumagot at tumango na lang nang tumango.

“Sorry ka, may bayad ang lahat ng bagay.”

“What?! Pakyu!” Sabi ko sa kanya “Sinundo na kita lahat-lahat tapos ito gagawin mo?
Maderpaker!”

“Ano ayaw mo ba o gusto? 10,000.”

“FUCK! P10,000? Gago ka ba?” nagagalit akong sumagot sa kanyang alok sa akin.

“Tanga ka pala, e? Anong gusto mo? Fucking P3000? Ano, tulad mo ako sa mga babae diyan sa Cubao?”

Tangina! Everything is getting worse. Nawala na ang excitement ko sa pangyayari, nadismaya ako sa lahat ng efforts ko, e isa pa lang puta itong babaeng nakilala ko sa dating app.

Hinawakan n'ya ang sandata ko, hindi ako nakapalag.

“Ano, hindi ka ba kakasa?” at saka n'ya ako tinitigan.

Hindi ako makapalag sa nangyayari, masyadong hustler ang maderpaker na ito. Alam nyang kontrolin ang sitwasyon.

“Give me your fucking wallet!” Sigaw n'ya at piniga n'ya ang sandata ko.

“Ahhhhh, tangina mo! Ito na, ito na tangina ka.”

Unti-unti kong inaabot ang aking wallet habang di pa rin n'ya itinitigil ang pagdiin. Saka lang siya tuluyang pumiglas noong hawak n'ya na ito.

Biglang nag-cowboy ride si gago sa aking lap, saka n'ya ako tinanong ulti.

“Ano, last chance puta ka! Game o hindi! Alam kong libog na libog ka nang putangina ka!”

“Oo na tangina mo!”

Binuksan n’ya ang wallet ko, di pa man n’ya nakikita kung magkano ang laman, natulala siya sa kanyang nakita.

Napatigil siya at pinagmasdan ang picture ni Lannie sa kaing wallet.

Oo, hanggang sa mga panahong ‘yon ay mahal ko pa rin siya at patuloy na hinahanap.

“Bakit meron ka nito?” Tugon n’ya.

Nagtaka ako sa kanyang sinabi. Nawala na ang excitement ko, di ko na pinapansin ang boobs n’yang nakaharap pa rin sa mukha ko. Tiningnan ko siya sa mata.

“Kilala mo siya?”

“Oo, si Lannie ang bestfriend ko.”

Hindi agad ako nakasagot. Parang ang imbes na mainit na gabi ay napalitan ng mainit na pag-alala ko kay Lannie.

Muling sumiklab ang pagmamahal ko sa kanya, nasaan na nga ba si Lannie? Hanggang ngayon, hinahanap ko pa rin siya.

“Nasaan siya?!” Tugon ko.

Umiling lang siya at hindi ako sinagot.

“Kung nasaan man siya, sabihin mo, matagal ko na siyang hinahanap.” Lumingon ako sa itaas at inalala ang mukha ni Lannie.

“Magbihis ka na, wala na akong gana, bukas ng umaga ihatid kita sa condo mo pagkatapos ng curfew.”

Umalis siya sa pagkakaupo sa aking hita, at nagbihis.

Umupo siya sa sofa at tinabihan ako.

“Si Lannie, matalik kong kaibigan ‘yan. Sabi ko sa kanya, babalikan ko siya at pag-aaralin nang makaalis na sa kanyang ginagawa.”

“Huling text n’ya sa akin, aalis na raw siya sa bar, masayang-masaya siya. May nakilala raw siyang lalaki sa bar na rumerenta sa kanya tuwing Biyernes.”

Tumitig sa akin si Sally.

“Ito raw ang unang lalaki na nagparamdam sa kanya na mahalaga siya.”

Natuwa ako sa sinabi ni Sally, nararamdaman kong may nararamdaman din sa akin si Lannie.

“Ako ang lalaking rumerenta sa kanya tuwing Biyernes.” Paglilinaw ko kay Sally.

Tumahimik muna ang paligid ng mga limang minuto bago ulti siya nagsalita.

“Umalis siya sa bar dahil ayaw na n’yang makita mo siya.”

Kumunot ang aking noo at naguluhan sa aking narinig.

“Ayaw n’yang masira ang buhay mo. Kaming mga puta, tao rin kami na natututong magmamahal. Pero bawal ma-fall sa customer, trabaho namin ito at hindi dating app.”

Naiintindihan ko ang tindig ng mga puta. Si Sally, si Lannie, hindi lang sila basta inagawan ng mundong ito ng dignidad. Inagawan sila ng kakayahang magmahal at mahalin.

Pero hindi ako sumusuko, mahal ko si Lannie.

Kailan ba matatapos ang quarantine? Gusto ko nang matapos ito. Hahanapin ko si Lannie.

Nagugutom na ang lahat, hindi dito exempted ang mga puta. Ilang panahon pa, magugutom din itong si Sally. Samatala, ang mga nasa small time business na puta, nagugutom na, katulad ni ateng nagbubugaw kanina sa kalsada.

Si Lannie? Nakakakain kaya siya ngayon? May customer kaya siya? Sino kayang katalik n'ya? Wala akong karapatang masaktan, sabi nga nila, trabaho nila ito at hindi dating app.

Tungkol sa may-Akda

Si Allen Young ay isang I.T. sa isang kumpanya sa San Juan.
Kasalukuyang estudyante ng Master ng Artes sa Filipino sa Politeknikong Unibersidad ng Pilipinas.

